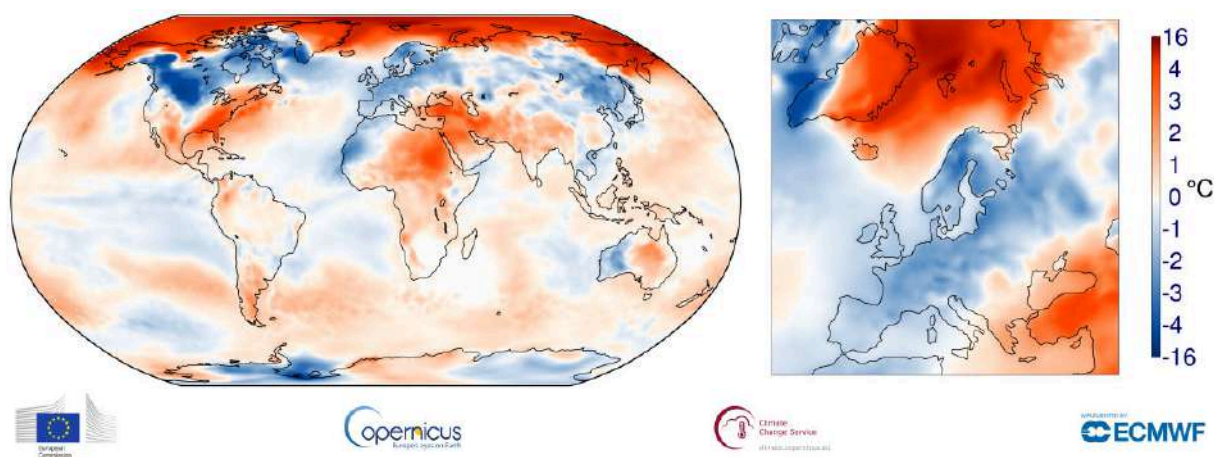

PODNEBNE RAZMERE V EVROPI IN SVETU V FEBRUARJU 2018

Climate in the World and Europe in February 2018

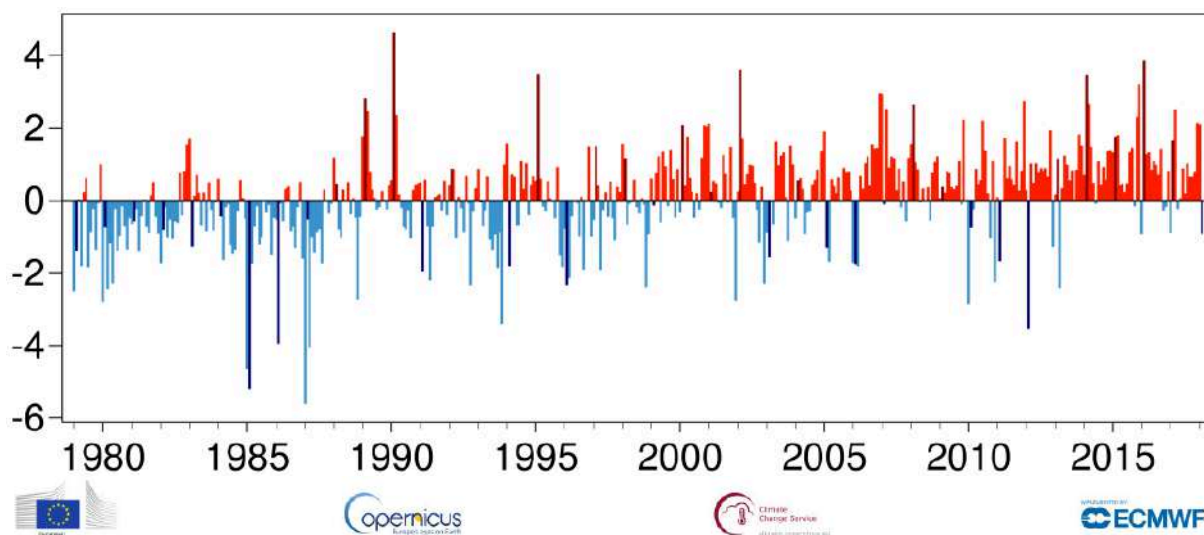
Tanja Cegnar

Na kratko povzemamo podatke o podnebnih razmerah v februarju 2018 v svetu in Evropi, kot jih je objavil Evropski center za srednjeročno napoved vremena v okviru projekta Copernicus – storitve na temo podnebnih sprememb.

Slika 1. Odklon temperature februarja 2018 od februarskega povprečja obdobja 1981–2010 (vir: Copernicus, ECMWF)

Figure 1. Surface air temperature anomaly for February 2018 relative to the February average for the period 1981–2010. Source: ERA-Interim (Credit: ECMWF Copernicus Climate Change Service).

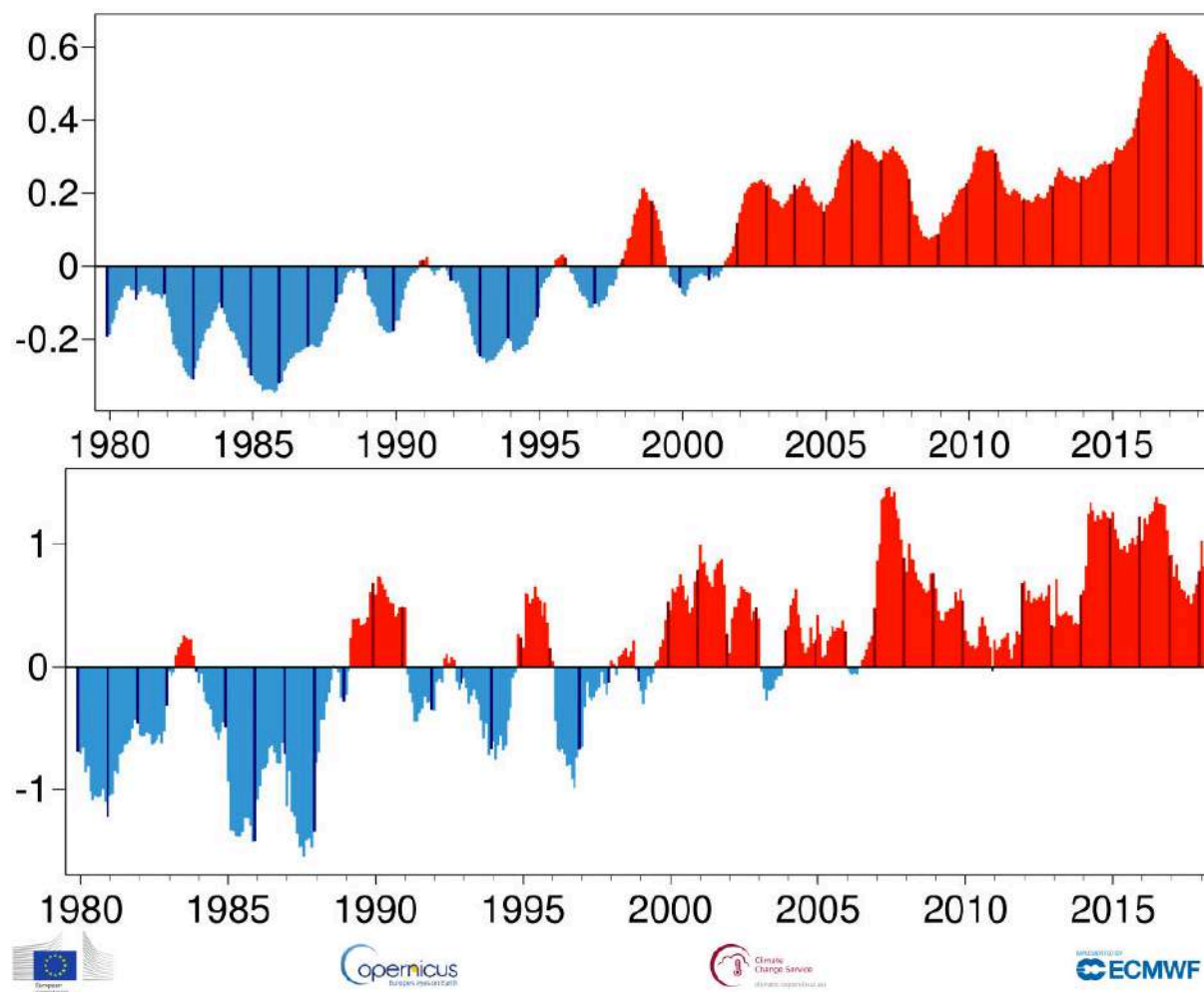

Slika 2. Odklon evropske povprečne mesečne temperature od povprečja obdobja 1981–2010, februarski odkloni so obarvani temneje (vir: Copernicus, ECMWF).

Figure 2. Monthly European-mean surface air temperature anomalies relative to 1981–2010, from January 1979 to February 2018. The darker coloured bars denote the February values. Source: ERA-Interim (Credit: ECMWF Copernicus Climate Change Service).

Februar 2018 je bil toplejši od povprečja obdobja 1981–2010 (slika 1) daleč na severu in jugovzhodu Evrope. V veliki večini Evrope je bil opazno hladnejši kot v povprečju primerjalnega obdobja. Zadnji del meseca je zaznamoval prodor mrzlega zraka od vzhoda nad veliko večino Evrope, sočasno pa so bili deli Arktike za okoli 30 °C toplejši kot v dnevnem povprečju primerjalnega obdobja.

Celoten Arktični ocean z okolico je bil februarja opazno toplejši kot v povprečju obdobja 1981–2010. Povprečje februarske temperature na območju nad 66° severne geografske širine je bilo za evropski sektor (20 Z to 60 V, 66 S to 90 S) najvišje. Za Arktiko v celoti je bil mesečni odklon drugi najvišji doslej med vsemi meseci, večji odklon od ustreznega dolgoletnega povprečja je bil le januarja 2016.

Slika 3. Tekoče dvanajstmesečno povprečje odklona svetovne (zgoraj) in evropske (spodaj) temperature v primerjavi s povprečjem obdobja 1981–2010. Temneje so obarvana povprečja za koledarsko leto (vir: Copernicus, ECMWF).

Figure 3. Running twelve-month averages of global-mean and European-mean surface air temperature anomalies relative to 1981–2010, based on monthly values from January 1979 to February 2018. The darker coloured bars are the averages for each of the calendar years from 1979 to 2017. Source: ERA-Interim (Credit: ECMWF Copernicus Climate Change Service).

Precejšnji presežek nad dolgoletnim povprečjem je bil na vzhodu in daleč na jugu ZDA, na severu Mehike, na obsežnem območju vzhodno in južno od Turčije in Kavkaza preko Bližnjega vzhoda in severovzhodne Afrike. Pomemben presežek je bil tudi nad severovzhodno Avstralijo in na jugu Južne Amerike.

Znatno hladneje od februarskega povprečja obdobja 1981–2010 je bilo v zahodni in osrednji Kanadi ter na severu srednjega dela ZDA. Prav tako je bilo na severozahodu Afrike, v zahodni Avstraliji in delih

severovzhodne Azije in Antarktike hladneje od dolgoletnega povprečja. Razmeroma hladno je bilo nad osrednjim in vzhodnim tropskim delom Tihega oceana (la niña), hladneje kot običajno je bilo tudi nad mnogimi drugimi tropskimi in subtropskimi oceanskimi območji. Oceani izven tropskega območja južne poloble in severni Tihi ocean so bili nekoliko toplejši kot običajno. Opazno je bilo dolgoletno povprečje preseženo nad severnim Atlantikom vzhodno od Severne Amerike, dlje proti severu pa je bil odklon negativen.

Povprečna temperatura Evrope je bolj spremenljiva od svetovnega povprečja. V evropskem povprečju (slika 2) so največji odkloni opazni v zimskem času, ko se lahko vrednosti iz meseca v mesec močno razlikujejo. Dvanajstmesečno povprečje evropske temperature je bilo visoko v obdobju 2014–2016, nato se je znižalo, a je ostalo 0,5 °C nad povprečjem primerjalnega obdobja. Med marcem 2017 in februarjem 2018 se je povprečna temperatura ponovno zvišala in presegla primerjalno povprečje za 0,8 °C. Najtoplejše dvanajstmesečno obdobje je bilo od julija 2006 do junija 2007 z odklonom blizu 1,5 °C.

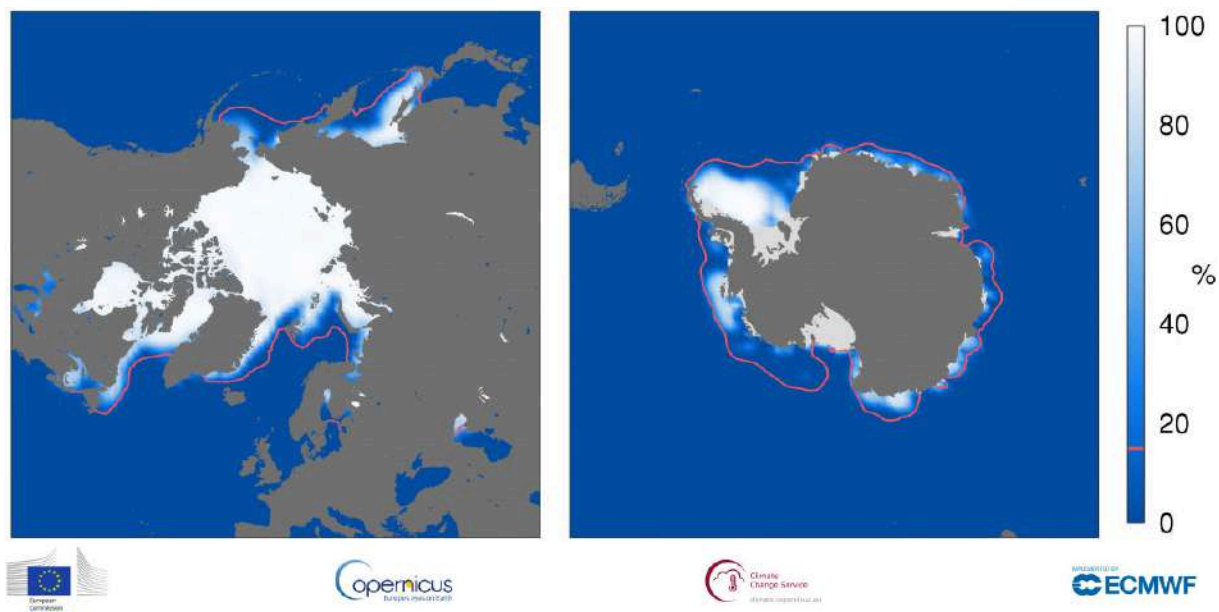
V svetovnem merilu je bil februar 2018 pomembno toplejši od dolgoletnega povprečja, vendar ne tako izrazito kot februarja 2016 in 2017. Kljub temu je bil v skladu z naraščajočim trendom temperature, ki je 0,18 °C na desetletje. Februar 2018 je bil:

- več kot 0,4 °C toplejši od februarskega povprečja obdobja 1981–2010;
- tretji najtoplejši februar doslej;
- več kot 0,4 °C hladnejši od doslej najtoplejšega februarja, ki je bil leta 2016.

Najtoplejši in drugi najtoplejši meseci so bili v obdobju od oktobra 2015 do decembra 2017.

Morski led

Morski led je prekrival manjše območje kot v februarskem povprečju obdobja 1981–2010.

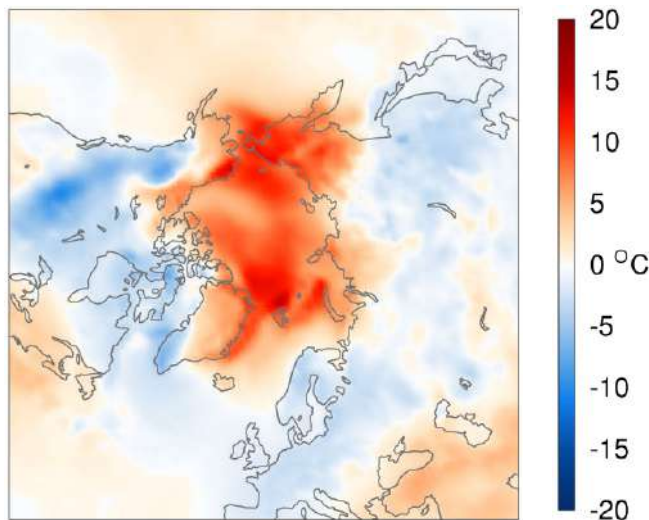

Slika 4. Ledeni morski pokrov februarja 2018. Roza črta označuje rob povprečne površine ledu v obdobju 1981–2010 (vir: ERA-Interim, Copernicus, ECMWF).

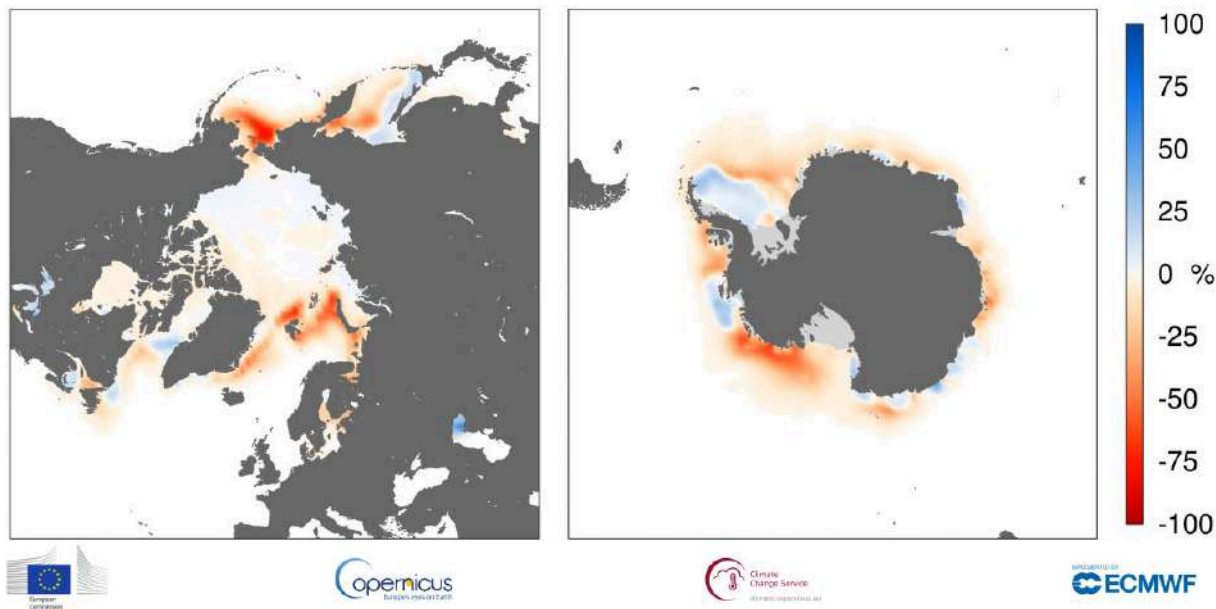
Figure 4. Sea-ice cover for February 2018. The pink line denotes the climatological ice edge for February for the period 1981–2010. Source: ERA-Interim (Credit: ECMWF Copernicus Climate Change Service)

V splošnem je morski led februarja 2018 prekrival manjše območje kot v februarskem povprečju obdobja 1981–2010. Arktični led je segal manj proti jugu kot običajno, predvsem v okolici Svalbarda, otoka Nova Zemlja in severnega dela Beringovega morja. Ta območja so bila opazno toplejša kot v

dolgoletnem povprečju. Edina Arktična območja z nadpovprečnim ledenim pokrovom so bila obalno morje na zahodu Ohotskega morja, Davisova ožina in manjše območje severno od Nove Fundlandije.

Slika 5. Odklon temperature v februarju 2018 od februarskega povprečja obdobja 1981–2010 (vir: ERA-Interim, Copernicus, ECMWF).
Figure 5. Surface air temperature anomaly for February 2018 relative to the February average for the period 1981–2010. Source: ERA-Interim. (Credit: ECMWF Copernicus Climate Change Service)

Slika 6. Odklon ledenega morskega pokrova v februarju 2018 od februarskega povprečja obdobja 1981–2010 (vir: ERA-Interim, Copernicus, ECMWF).
Figure 6. Sea-ice cover anomaly for February 2018 relative to the February average for the period 1981–2010. Source: ERA-Interim (Credit: ECMWF Copernicus Climate Change Service)

V splošnem je bila površina antarktičnega morskega ledu manjša kot običajno. Na večini območja led ni segal tako daleč proti severu kot običajno, to je bilo še posebej očitno nad zahodnim Amundsenovim morjem, vzhodnim delom Rossovega morja in vzdolž zahodne obale Antarktičnega polotoka. Weddellovo morje je bilo nadpovprečno prekrito z morskim ledom v zahodnem delu.

Povezava med temperaturo površine in odkloni površine morskega ledu oslabi v času lokalnega poletja. Tako je bilo tudi na Antarktiki februarja 2018.